

Sentencja

- 1) Nie przyjmując środków zachęcających zarządcę infrastruktury kolejowej do zmniejszenia kosztów zapewnienia infrastruktury i wielkości opłat za dostęp do niej, a także umożliwiając, przy obliczaniu opłaty za minimalny pakiet dostępu i dostęp do urządzeń związanych z obsługą pociągów, uwzględnienie kosztów, które nie mogą być uznane za bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą odpowiednio na mocy art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadczeń bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska, Republika Czeska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 czerwca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-569/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 94/22/WE — Warunki udzielania zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów oraz korzystania z nich — Niedyskryminujący dostęp)

(2013/C 225/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, M. Drwięcki i B. Majczyzna, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Nieprawidłowa lub niekompletna transpozycja art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1 oraz art. 5 pkt 1 i 2 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów (Dz.U. L 164, s. 3.) — Niedyskryminujący dostęp do podejmowania takiej działalności i do jej prowadzenia

Sentencja

- 1) Poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia, aby dostęp do działalności polegającej na poszukiwaniu, badaniu i

produkcji węglowodorów był pozbawiony wszelkiej dyskryminacji zainteresowanych podmiotów oraz aby zezwolenia na prowadzenie owej działalności udzielane były według procedury, zgodnie z którą wszystkie zainteresowane podmioty mogą składać wnioski według kryteriów, które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed rozpoczęciem okresu składania wniosków, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 2 oraz art. 5 pkt 1 i 2 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Rzeczpospolita Polska ponoszą swoje własne koszty.

(¹) Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 maja 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Apelacyjny — Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku — Polska) — Janina Wencel przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

(Sprawa C-589/10) (¹)

(Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 10 — Świadczenia emerytalne — Zwyczajne miejsce zamieszkania w dwóch różnych państwach członkowskich — Korzystanie z renty rodzinnej w jednym, a z emerytury w drugim z tych państw — Odebranie jednego z tych świadczeń — Żądanie zwrotu rzekomo nienależnych świadczeń)

(2013/C 225/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Apelacyjny — Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Janina Wencel

Strona pozwana: Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Apelacyjny w Białymstoku — Wykładnia art. 20 ust. 2 i art. 21 TFUE oraz art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie